я не доріс до розмови про плаху

сервус озерам які прогоріли

пане диктаторе осінь це бахур

що відгризає душу від тіла

краплю диктує – плодяться зливи

крону диктує – корінь зів'ється

курва, народ наш безмежно щасливий

в парнокопитному ворку провидця

може в якомусь темнім провансі

кулю зліпити можуть по троє

ми ж пережили струси і трансі

всі ми паскуди всі ми герої

нести на плечах маски козачі

можна хіба що крізь заборону

пане диктаторе осінь не плаче

в пазусі осінь має корону

лузає сім'я плодить бацили

ходить по колу лається ямбом

я не приніс тобі славу і силу

тільки маленьку жовту троянду

хай тобі стане важче від неї

гордих жінок у холоднім палаці

вчити закону вчити ідеї

вчити тяжкої любовної праці

а коли ляже холод на груди

серед законів як серед глини

знайдуться коні знайдуться люди

та чи зліпити їх вистачить слини